

UNNI LINDELL

Djevelkysset

ASCHEHOUG

Unni Lindell

Djevelkysset

Kriminalroman

© 2012 H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo

www.aschehoug.no

Tilrettelagt for eBok av Type-it AS, Trondheim 2012

ISBN 978-82-03-35195-2

Bibliotekutgave - kun til utlån gjennom bibliotekene

t kn g t g f f g h t f g o u o f t g r g t r g i g o g v 0

MATTEUSEVANGELIET

u0B e o 0p

vncund z

V tufci .360l rk mmm c 3: 060

F xct gp flgxgnvkn m uug O gp lgi cxum t fgi H t p xgvlgi cvf gvk m g
dctg xct o gi . o gp o cpi g0Lgi mlgp gt o gi kumrf . u o o lgi t vpgt rr
kp gphc0Lgi pungt fgi cvx pfv
H t h t uvg i cpi ulf gp lgi xct dctp . j ct lgi i t w 0Lgi xknj c fgi cmppg . h t
dguwcpfki 0Fgvxktmgt v rgrki p . o gp lgi xknj cvf gvum mg x tg uu0F n f c
lgi uc f gv . o gp lgi vgpmsg cvxkum mg x tg uco gp u rpi g cvlgi nt o r gv
i dng uncmgv . i f xknj ncpunlg dku n0Lgi j ct ft o vf gv . h t f c xknj f dkn
ngpmgv kno gi 0
J x th t uncnlgi urkug cxj pf gp fkp . u o gp j pf u o vkn dgt gkgt gp AF
dt mgt f r g vtkpi pkpi gt i i t kj j nvgum i rpi g uv xknw gt i mknpgt
f gi kp o gf uo kpmg0Crf gt uh tunlgnmp i l t f g f gv gmutc ur gp gpf g . o gp p g
o gt j ct lgi gi gpvki km g u0H t fgi dgv f cvuoco gp ugnuci vp n0
Lgi vgpmsg r h t uvg i cpi gp f ft ngmgi tkpf gp o gf pi gp xgt i xgv i
d tvvknrcvumlgt o gp0Fgvxct f gugo dgt . f gp hgo vgh t x tg p cmki 0Fgv
xct gp p grku f g cx L ngmngpf gt gp r dctp g V . hgo vcmgvn uvg o gf t f v
i rknw gt 0Wpi gp fkp ucw fgt . o gf uo m gp ko p gp i i n f f g 0U n r xkn
uml ngv0Fgvxct km g up . o gp f gp rpi i t f f g r ngppg xct i n i f gm gvcx
ht uu0Fgvfco r gvltc o p gpg x tg i n mvgp cx ncrfvvt g xgt mxct rkt gpf g k
pgugd tpgg0Kf gpt vvgj ncn f gvgvit pv mngrrg . u o f r r i xgv0
F vt f f g gp u tvi co ktkpi o gf rki i gt t pfvrkn gp o kp0Cmg o gp
ft co gt o gp u p mxkp g u o f gi 0
Lgi ugt f gi h t o gi kdgxgi gnug0Dcmhtc gt f gp j i v p uv r g o gf rpi g
dgkp i uo crgi w gj hvt . o gp p t f up t f gi . ugt o cp f g uv tgr rrgpg
i f gp rknw t p f g o ci gp f kp0F gt km g r gp . vknf gv gt vt gm gpg f kpg h t i t xg
i pguc f kh t uv t . o gp f gt ugz 0
F dt mvg o gi 0Lgi j ct km gi ngo v f gv f h tvcng o f gp h t uvg ni t guvgp
fkp ugz gp xct km g u o g umt v g cx . uc f . o gp f gvj goo grki g i n x rki g
xgf f gv vgpvg gp i pkv k f gi u o f ucfki ngvgt gw gt h t hkp g ki lgp0Mknngpg
f gp i cpi gp um rf vgu f g j uvgt km g . pguvgp rgt gw gcmki g uegp gpg htc o tgp
fkp0F dgunt g x f gv am tcvu p 00 tgp fkp ngxgt l km g rpi gt i f
vknj tgt gp vczkul h t 0Lgi vgpmsg r fgi u o gp rrgt vgp . o gp cvi km km g
u o f gvum ng0

DET VAR LAGET EN INNSNEVRING AV RØDE OG HVITMALTE TREBUKKER PÅ BROEN OVER T-BANEN. Tistler og hundekjeks tvang seg opp der muren sluttet. Skinnene lå langt der nede. Noen spredte forretningsbygg var bygget her og der. Bare én bil av gangen kunne kjøre over. Den grå bulkete Forden kom mot ham. Han gjenkjente den med det samme, det var Vivians bil. Han kikket fort på klokka på dashbordet. Den viste 16.52. Han gasset på. Det var hvit pil i hans retning. Vivian gasset også opp. Han bøyde seg fremover. Hun hadde da for faen vikeplikt. De møttes midt på broen. Han bråbremset med et rykk. Hun ga ham fingeren, vred bilen til høyre og tvang seg forbi ham. Han slo knyttneven i rattet og hyttet mot henne. Raseriet satt som en klo i ham; mørkt og gjenkjennelig. Siste gang de snakket sammen, var for noen få dager siden, i det lille drivhuset ved parsellen i skogholtet like ved huset hennes. Hun ville ikke ha ham mer. Det var forbi. Følelsen satt umiddelbart i ham igjen; den søte varme lukten av muld og varm plast, skyggene fra trestammene som lå i mørke striper over det skitne taket, lyset som sitret og blinket i flekker gjennom løvet. Det var bare *f gv; øyeblikket da alt var forbi og løpi gpvkpi o gt*. Hun hadde kysset ham på kinnet, som for å vise at hun var glad i ham tross alt. Men det var bare et spill. *F dgvf crftkp g0* Det hadde luktet sigaretter av henne, og parfyme. Han hadde falt ned på alle fire, og hendene hans hadde krafset i tørt løv på jordgulvet. Hun bare gikk.

Han knep den ene hånden om rattet og viftet rasende med den andre for å få vekk et hårete insekt som stanget mot halsen hans, satte giret i revers, slapp clutchen og tråkket hardt på gassen. Bilen rygget noen meter bakover. Karosseriet duvet opp og ned da han tvang bilen frem og tilbake for å få snudd.

I natt hadde han ligget og sett på omrisset av soveromsdøren. Eva hadde pustet lett ved siden av ham. Da han snudde seg og la hånden på hofta hennes, hadde hun ikke rørt seg først, men så hadde hun skjøvet ham vekk. Han hadde kikket bort på henne, betraktet det hvite ansiktet med de lukkede øynene og blodet som dunket gjennom den blå halsåren. Øyeblikket eksploderte i ham; brystkassen klemte seg sammen, smerten var uutholdelig. Han veltet seg rasende ut av senga, kom borti nattbordet; tingene bare falt og falt. Han grep fatt i Eva, rev henne opp og ristet henne til hun skrek om nåde. Etterpå hadde han satt seg ut i stua, borte ved vinduet og tenkt på døden, på faren som hengte seg da han var sytten, på følelsen av tap som siden hadde vært den viktigste størrelsen i livet hans; mørk, dragende, et rør som sprang

lekk, en gren som knakk i vinden, en jakke som gled av en kleshenger og falt ned på gulvet. Han hadde hentet boken der han hadde lest det nøyaktig slik, sett på de beskrivende linjene om og om igjen. Følelsen av krenkelse brant i ham. Og i formiddag hadde han dratt til rensieriet for å snakke med Vivian.

*

Vivian Glenne snudde seg og la armen over passasjerisetet. Hun ble kvalm ved synet av ham; det grå håret og den røde genseren. Bilen hans sto halvveis opp på fortauet og gynget opp og ned noen sekunder. I neste øyeblikk humpet den ned med et rykk. *J cp* og den Rambo-BMW-en hans, han kunne da ikke snu bilen midt på den smale broen? Men i samme øyeblikk gikk det opp for henne at det var nettopp det han var i ferd med å gjøre. Hun snudde seg fremover igjen og trykket den høyhælte skoen så hardt mot gasspedalen at det et øyeblikk kjentes som om stiletten skulle bore seg gjennom gummimatten. Han hadde vært innom rensieriet i dag igjen. Hun hadde avvist ham, ville ikke snakke med ham, og Birgit hadde måttet gi ham skjortene. Klokka på dashbordet viste 16.53. Hun kikket vekselvis i bakspeilet og sidespeilet. Det var for lite luft i dekkene, speedometeret var gåent og nakkestøtten løs. Vinden fra det halvt nedrullede vinduet fikk håret hennes til å blafre. Noen krysset gata. Hun bremsset ned og gasset opp igjen. Med to sultne småunger i baksetet hadde hun forsøkt å smette over før den helvetes BMW-en. Hun bare visste at han var råttan. Temperamentet hadde hele tiden ligget som et farlig mørke i ham. Det var derfor hun hadde holdt ut med ham så lenge. For innerst inne var hun litt redd ham.

- Mamma, hva er det? - Kommer det noen og tar oss?

Hun satt anspent fremoverbøyd. - Ti stille, Kenneth!

*

Han knep øynene sammen og konsentrerte seg maksimalt. Et tynt lag med fukt etter det plutselige regnfallet, lå over den mørke asfalten. Et svarthjertet menneske, hadde Eva kalt ham i dag. Hun tirret ham da hun maste om det grumsete vannet i fuglebadet; *h tfkf gv xct unlv gpv i f guu vgp vnt am ugi h i rgt p t cmg lt gpg ltc vt tpg ln vt pf vkf gv. i pcd gp j cff g mcv* Om vannet var grått eller brunt eller blankt, det blåste han i; det inneholdt speilbilder, også hans eget. Det skulle være vann i den grå statuelignende kreasjonen. Det var en skulptur, det fuglebadet, noe som skilte ut deres hage fra de andre hagene i veien.

Hvorfor var halve broen stengt når ingen veiarbeidere i oransje bukser var å se? De hadde vel tatt fri, som alle forbannede kommunalt ansatte gjorde. Mennesker var dyr, kanskje intelligente dyr når de oppførte seg som best,

men sånne kvinnfolk som Vivian kunne han dy seg for. Han fremkalte den altfor søte duften av den billige parfymen hennes og ga gass.

*

Bilen sladdet sidelengs på den våte asfalten. Hun fikk rettet den opp og ble oppmerksom på folk som stoppet opp langs veien og så etter henne. Vinden rev i treet ved bussholdeplassen. Hjertet hamret som en boksehanske i brystet. Hun hadde hatt problemer med å konsentrere seg på jobben i dag. Kjoler, dresser, skjorter og blazere, alt sammen var blitt til et eneste sammensurium i hodet hennes. En eldre dame hadde levert inn en muffe. Nå midt på sommeren. Da hun skulle putte den ned i skuffen for spesielle ting, hadde Birgit skreket til. Etterpå hadde de ledd. Det hadde løst opp noe av den ansente stemningen. Birgit hadde unnskyldt seg med at hun et øyeblikk trodde det var en levende kanin. Og like etterpå kom *j cp0*

*

Han dro bilen gjennom den slakke svingen. Hun hadde fått et lite forsprang. Tunge vinger av en sort fugl sneiet lavt like foran billyktene hans, og et øyeblikk var han farlig nær grøftekanten, men han klarte å rette opp bilen igjen og hørte den forstyrrende radiostemmen snakke om en hai. Det var blitt funnet en hund i magen på den; haien hadde slukt den i en fjord som lå femti kilometer unna, hunden svømte etter eierens lille båt. Så ble den spist. Han slo av radioen. Der så man hvordan det gikk når man svømte på dypt vann. Ved butikken måtte han bremse ned for en lastebil som kom ut fra en stikkvei.

*

Hjertet slo som om det skulle sprengte seg ut. Vivian Glenne suste langs det rette strekket forbi Shell-stasjonen, kjøpesenteret og Symra kino. Det var lite trafikk nå midt i fellesferien. Like bortenfor senteret delte veien seg i tre, og rett bak svingen, før krysset, var innkjørselen med den tette hekken. Hun kikket fort i bakspeilet, en Golf hadde lagt seg mellom henne og BMW-en. Uten å tenke bremsset hun hardt ned, vred rattet til høyre, raste inn i oppkjørselen så singelen sprutet og slo av motoren. Bladene i den fremmede hekken ble vrent i vinden og viste de sølvhvite undersidene. Sebastian våknet og begynte å sutre. Huset så tomt ut. Det var ingen hjemme. I bakspeilet så hun BMW-en rase forbi på veien.

- Mamma, Dan er storebroren min, og jeg skal ha med meg blomst i barnehagen i morgen?

- Ja, Kenneth, sa hun. - Dere har blomsterdag i morgen. Jeg skal hente en blomst til deg ute i skogholtet i kveld.

DE SATT PÅ ROMMET TIL DAN. De hadde hver sin pc, headsett og krumme hender over musa. Det avlange skrivebordet dekket hele den ene veggen. I tillegg hadde de hver sin sorte stol med hjul. Rommet var rotete og senga uoppredd. Dan så på Jonas. Det lyse, nesten hvite håret var formet til en piggete ujevn frisyre langs pannen og foran øret. Han hadde en sort T-skjorte med ildmønster på seg. Jonas var penere og glupere, men tynnere enn ham, egentlig altfor tynn.

- Fy faen, lo Dan da den røde bilen skrenset, før den fór videre over dataskjermen. Den gule satte etter, i racerfart rundt på den digitale banen og kjørte forbi.

- Gled deg over din tilmålte tid, flirte Jonas og klikket frenetisk på musa. Stemmen hans var fisteldyp, slik som bare stemmeskiftegutter hørt ut, som moren litt hånlige kalte den når Jonas ikke var til stede.

- Faen, se, nå får du våkne, Jonas. Dan sugde på underleppa. - I hate you, boy!

- Kommer ikke mora di snart, så vi får oss noe mat.

- Jo, hvert øyeblikk. Han lente seg fremover.

Grafikken var skarp og klar. Lyden dundret fra øreklokkene. «Need for Speed: The Run» var ikke favoritten, snarere tvert imot. Jonas var mest på krig, som «War in the North» og slike ting. De hadde spilt «World of Warcraft» fra tidlig i morges, men hadde logget seg av for en halvtime siden. Det var slitsomt å krige. De hadde bygget opp figurer, kalt seg Thio og Amadeo, passordet var jakt, de logget seg alltid inn med feil alder og spilte guild. Jonas forandret seg når han snakket om spillene han skulle lage, om navnene på figurene og slike ting. Når han gikk ~~h~~ kAmadeo, ble han liksom en annen.

Jonas hadde sendt inn et spill til mesterskapet i Gameplay. Grafikk, lyd og programmering, alt hadde han laget selv. Jonas ville drive med spillutvikling på fulltid, ville ikke utdanne seg til advokat som faren ville at han skulle gjøre. Dan slapp sånt mas, ingen i hans familie brydde seg særlig om utdanning. Men Jonas var smart, hadde en IQ på 140 og visste alt mulig, som at tiden var forlenget med over tretti sekunder siden 1970-tallet og såne ting. Dan var blitt med ham på et rollespill i en skog oppe i Maridalen en gang.

Ungdommene der oppe forvandlet seg til vampyrer og monstre og hadde lange kapper, sverd og masker. Dan hadde likt det. De var så spesielle, de andre; hadde langt sortfarget hår og en attitude som skremte. Men man kunne tilegne seg militær erfaring og våpentrening gjennom dataspill også.

Det var som å være i krig i virkeligheten. Før de begynte med krigspillene, hadde de vært ivrige på «Nettby», en digital by der ungdommer kunne dele tanker, erfaringer, bilder og musikk. Jonas og han hadde gått inn i et digitalt borgervern og avslørt deltagere som var voksne ulver i fåreklær. Men byen var slettet nå. Dan drømte ofte om spillene om nettene; om de øde markene der soldater og militære trådte frem fra bak steiner og groper i mørket. I går hadde han drømt at han var en av Gothams kjeltringer. De var mange og sto på rekke og ventet på å få slå Jokeren, Mr. Freeze og Two-Face. Han og Jonas hadde snakket om det, at det hadde vært maksimalt å få jakte noen på ordentlig en gang, og krige, ikke bare på skjermen.

FRANK WILLMANN SATT VED BORDET I DET GULE KJØKKENET OG KIKKET OVER PÅ REKKEHUSET TVERS OVER VEIEN. Foran ham på voksduken sto kaffekruset. Veggklokka viste 17.04. Tikkingen ble til en overdøvende lyd. Det var torsdag, og Birgit hadde lovet å stenge presis i dag. Han holdt hardt om kruset og tenkte på hvor farlig alt kunne bli om hun hadde røpet hemmeligheten. Det dirret i kjøkkenvinduet. Rekken av biler beveget seg sakte nedover den svakt hellende veien. Det var blokkbebyggelse, noen spredte forretningsbygg, hus og veier på alle kanter. Men her nede var det lille skogholtet på baksiden av rekkehuset bevart. Han så ansiktet sitt i den blanke termokannen. Han hadde hengekinn og poser under øynene og så sliten ut til tross for brunfargen. Nå kikket han over den hvite tyllkappen som Birgit hadde hengt opp for å skjule innsikt. En død flue satt fast i nettingstoffet. Huset lå så nær veien at søle fra bilene sprutet over den nederste delen av vinduene. Bare gjerdet med den skrantne berberishekken skilte den bittelille plassen foran inngangsdøren fra trafikken. Rekkehusene ble bygget for femti år siden, og stadige utvidelser av veien hadde spist av de opprinnelige hageflekkene. Alle var nylig malt grå, bortsett fra Vivians og Roys endedel som fortsatt var lysegrønn, med avskallet maling og asbestplater ved inngangspartiet. Han kikket ned på hendene sine. De store arbeidsnevene var skitne, ikke av bilolje i dag, men av jord. Han var gått av med tidligpensjon, men han hjalp fortsatt til på bensinstasjonen i ny og ne. Nå hadde han vært ute ved veksthuset og gravd av seg noe av raseriet. Det hadde med Vivian å gjøre. Han kikket irritert over på det rustne vraket av et hammockskjelett som sto i hagen deres, midt oppi en klynge med brennesler. Han hadde aldri sett en pute i setet. Det eneste som gikk an å hvile blikket på hos dem, var Roys blankpolerte taxi. Han lå sikkert på sofaen og dro seg nå, kjørte bare natt0At ikke Roy kunne male det forbanna huset.

Bak et av vinduene i annen etasje kunne han skimte toppen av hodet til Dan. Det brune bølgete halvlange håret var synlig gjennom skyene som spilte seg i glasset. Dan var bare femten, men han hadde noe ved seg som minnet ham om ham selv da han var på den alderen; en vilje til å løse floker og løpe gjennom mørke sjakter, som rottene i kloakksystemet. Unger ble sånn av å rydde opp etter foreldrene. Vivian holdt Dan unna faren. Frank og Colin var venner fortsatt, selv om det var fire år siden han ble skilt fra Vivian.

Vennen hans var også der. Den hvite skuteren sto parkert utenfor. De satt vel fordypet i et av de hersens spillene igjen, de to. Denne sommeren var i ferd med å regne vekk. De likte vel det, så ble det ikke så mye mas om å x t g